

اداره خانه سی :
فصله پنجمشنبه بازاری صاعچیلر خاندنه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس ده خریستیدیس

‘Αβ’Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

‘Ο πλωτάρχης Konrad Albrecht, ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ τορπιλλικοῦ στόλου.

‘Ο ναύαρχος von Capelle, ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν τῆς Γερμανίας.

‘Ο Γερμανὸς ἀεροπόρος Manschott.

Νέα στολή τοῦ αὐστροουγγρικοῦ στρατοῦ μὲ χαλύβδινα κράνη.

‘Ο τέως ἐπιτελάρχης τοῦ αὐστροουγγρικοῦ στρατοῦ βαρβῶνος von Hotzendorf.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Ὁ Κύριος, ἀφοῦ ἐθεράπευσε τὸν δαιμονιζόμενον υἱόν, ἀφοῦ ἐπέπληξε διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν τῆς τὴν σύγχρονον ἐκείνην γενεάν, παρέλαβε τοὺς μαθητάς του καί, διερχόμενος διὰ τῆς Γαλιλαίας, προέλεγεν εἰς αὐτοὺς τὰ πάθη καὶ τὸν σταυρικὸν του θάνατον.

— Ἰδοῦ, τοῖς ἔλεγεν, ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν φονεύσωσιν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστῆθῆ.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀφελεῖς ἐκεῖνοι ἄλιεῖς, τοὺς ὁποίους Ἐκεῖνος δι' ἑνὸς λόγου τοῦ ἐξήγησε νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἄλιεῖς ἀνθρώπων, δὲν εἶχον ἀποβάλλει ἀκόμη τὴν ἀφέλειαν τῆς καταγωγῆς των καὶ τῆς μικρᾶς των ἀναπτύξεως. Ὅταν ἀδέχθησαν ἂν ἀκολουθήσωσι τὸν Χριστόν, οὐδέποτε ἐφαντάζοντο τί ἔμελε νὰ συμβῆ εἰς τὸν Διδάσκαλον. Τοὺς ἐγοήτευσε τὸ θαῦμα, τοὺς ἐσαγήνευσεν ἢ γλυκύτης τοῦ λόγου καὶ τοὺς ἐδαυκάλισεν ἢ γλυκεῖα ἐλπίς μιᾶς βασιλείας, μιᾶς δόξης, μιᾶς ἀπόνοῦ ἐπικρατήσεως.

Ὁ ἀνιστῶν νεκρούς, ὁ θεραπεύων δι' ἑνὸς λόγου τοὺς ἀσθενεῖς, ὁ ξηραίνων τὴν συκῆν, ὁ καθησυχάζων τὰς τρικυμίας τῆς θαλάσσης, πῶς θὰ παρεδίδετο ὡς κακοῦργος, πῶς θὰ ὑφίστατο τὸν ἐξευτελιστικώτερον τῶν θανάτων; Τὴν ἀφέλειαν μάλιστα τῶν μαθητῶν ἐκείνων βλέπομεν κορυφουμένην εἰς τοὺς λόγους καὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς μητρὸς δύο μαθητῶν, τῆς συζύγου τοῦ Ζαβεδαίου, ἢ ὁποῖα τίποτε περισσότερον, τίποτε ὀλιγώτερον, ἐξήγητησεν, ὅπως οἱ υἱοὶ τῆς καθέξωσι τὰς δύο πρωτοκαθεδρίας παρὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου.

Μὲ ποῖον μελαγχολικὸν μειδίαμα τῆς ἀπήντησε τότε ὁ Χριστός! μὲ ποῖαν θλίψιν δὲν ἀπέβλεψε πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκείνας!

— Τὸ ποτήριον, τοῖς εἶπε, τὸ ἑποῖον ἐγὼ θὰ πῶ, εἴμπορεῖτε νὰ πίετε; καὶ τὸ βάπτισμα, ποῦ θὰ βαπτισθῶ, νὰ βαπτισθῆτε;

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπάντησις, ἀπάντησις ἀληθῆς καὶ σαφῆς. Μᾶς λέγει, μᾶς βροντοφωνεῖ, ὅτι αἱ πρωτοκαθεδρίαί, αἱ τιμαί, αἱ δόξαι, εἶναι πάντοτε τὸ κατάντημα ἀρετῶν μεγάλων: τῆς εὐσταθείας, τῆς πίστεως, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ τῆς ἀκαταπονήτου θελήσεως.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Εἰς τὴν πολυδαίδαλον μηχανὴν, τὴν πλουτοπαραγωγικῶς λειτουργοῦσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὁ ὑπάλληλος δὲν ἀποτελεῖ τὸν ὑστατον, οὐδὲ κἂν ἓνα ἐπουσιώδη τροχὸν αὐτῆς.

Εὐρισκόμενος μεταξὺ ἐργάτου καὶ πάτρωνος, ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ἐν τῇ ἐμπορίᾳ, κατέχει τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὰ ἐμπιστευμένα αὐτῷ συμφέροντα θέσιν, διαχειριζόμενος τὴν περιουσίαν καὶ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ πάτρωνος μὲ ζῆλον ὑποχρεωτικόν, ὅσει ἦσαν δίκαια καὶ ἐπιθέσεις ἴδιαι.

Ἐν τούτοις, ἡ τιμὴ αὐτῆ εἶναι σχεδὸν καθαρῶς τιμητικὴ, ὀνομαστικὴ, ἄλλοις λόγοις, καὶ δὲν προσπορίζει εἰς τὸν ὑπάλληλον καὶ τὴν ἀνάλογον ὑλικὴν ἀπολαβὴν, τὴν μόνην, ἄλλως τε, ἀμοιβὴν τοῦ δι' ὅσας προσπαθείας διηνεκῶς καταβάλλει καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῶν εὐθυνῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας κάμπτεται.

Δημιουργὸς καὶ καλλιεργητὴς τῶν περιουσιῶν αὐτῶν, οὐδόλως μετέχει τῆς πιθανότητος, ὅπως δημιουργήσῃ ἴδιαν, καί, ὡς ὁ μεροξοσκώληξ, ἀπογυμνοῦνται αὐτός, διὰ νὰ περιβάλλῃ διὰ τῆς μεταξίνης χλιδῆς τὸν κύριόν του. Δὲν μετέχει κἂν τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἐργάτου, τὸν ὁποῖον πολιτειακοὶ θεσμοὶ ἀφ' ἑνός, συνεργατικαὶ ὁργανώσεις ἀφ' ἑτέρου, τείνουσι νὰ ἐξυψώσωσιν ὑλικῶς ἀπάντη ἐαυτοῦ καὶ ἀπέναντι τοῦ προϊστάμενου του.

Ἐν μόνον τοῦ ὑπολείπεται μετριόφρον καὶ συνισταμένον ὄνειρον, εἰς πόθος δίκαιος, ἄλλως τε, καὶ λογικὸς: νὰ ζῆσῃ ἐν ἀνέσει αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του. Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ σκεφθῆ κἂν, ὅτι ὁ πόθος ἐκεῖνος εἶναι παρὰτολμος; εἰς θὰ ψέξῃ ποτὲ τὴν ταπεινὴν αὐτῆν φιλοδοξίαν τοῦ φιλοτίμου τούτου παραγόντος;

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν περιστάσεις, δυστυχῶς συχναί, καθ' ἃς ἐκεῖνος, ὅστις ὄφειλε πρῶτος νὰ ὑποθάλλῃ τὴν φιλοδοξίαν ταύτην τοῦ ὑπαλλήλου, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχε καθῆκον νὰ συνεισέλθῃ πρῶτος πρὸς πραγματώσιν τῆς, ὁ πάτρων, ὁ κύριος, ὁ κεφαλαιοῦχος, αὐτὸς ἀχαρίστως τὴν ποδοπατεῖ, τὴν συντρίβει, τὴν σπαράσσει.

Δὲν ἀπικαλούμεθα τὸ ἔλεος καὶ τὸν οἰκτόν του. Ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, τὰ αἰσθητά αὐτὰ εἶναι ἀνάγκαστα. Ζητοῦμεν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ γενικοῦ ἀναλογικοῦ νόμου, ὅστις, ὅσον ἄγραφος, ἀλλὰ τόσο καὶ ἐπιβλητικὸς, εἶναι ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ θέλησις τοῦ ἀτόμου δὲν δύναται νὰ μεταλλάξῃ καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι τὸ αὐτομὸν ἐπαινο περιβάλλεται μὲ τὸν χρυσοῦν θώρακα τῶν Ρόμφελορ καὶ ἐδράζεται ἐπὶ θρόνου ἐκ χρωγράφων.

Τί θὰ ἦτο τὸ κεφάλαιον καὶ ὁ χρυσός, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κεφαλαιοῦχος ἐπαίρεται, ἀνευ τῶν ταπεινῶν ἐκείνων, ἀλλὰ πολυτίμων παραγόντων, οἱ ὅποιοι τὸν μινούσιν, τὸν καλλιεργοῦν, τὸν ἀναδεικνύουσιν; Διμιάζον ὕδωρ, τοῦ ὁποῖου ἡ σῆψις καὶ ἡ ἀπόπνοια τῆς ἀποσυνθέσεως θὰ ἐδηλητηρίαζε πρῶτον ἐξ ὅλων τὸν κάτοχον.

Ἡ κίνησις ἢ ζωοδότρια καὶ καρπογόνος, ὀφείλεται βεβαίως εἰς τὸν ἐργάτην, εἰς τὸν ὑπάλληλον.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι δοῦλοι τοῦ κεφαλαιοδότη. Ἐχει ταφή εἰς τὴν λήθην τῶν αἰώνων ἢ ἀρχαία δουλεία τῶν πρωτογενῶν κοινωνιῶν, ἀκόμη ὁ μισθὸς ἔπαυσε νὰ εἶναι «τὸ ἐνοίκιον τῶν ὑπηρεσιῶν», ὡς ἤξιον ἢ παλαιὰ θεωρία, ἀλλὰ κατέστη «πώλησις τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας», ὡς ἐθέτισεν ἡ νεωτέρα τῆς πλουτολογίας ἀντίληψις, καὶ τοῦτο, διὰ ν' ἀπομακρύνῃ πᾶν ἔγχος δουλικότητος ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ὑπαλλήλου.

Ὁ ὑπάλληλος, ἀπλούστατα, εἶναι πωλητὴς ὀρισμένου προϊόντος ἐργασίας, ὑλικῆς ἢ πνευματικῆς ἀδιάφορον, καὶ ὁ πάτρων, ὁ ἀγοραστὴς αὐτοῦ, ὄχι ἀγοραστὴς ἐκ προαιρέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, διότι τότε θὰ ἔπαυσε νὰ εἶναι καὶ πάτρων.

Ἐν τῇ ἐπιδοχῇ ὅμως ταύτῃ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας ἐκάστου, αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμά τῆς, κατὰ τοὺς μᾶλλον ἀπαικτικῶδεις θεσμούς, ὀφείλει νὰ ἐπιβῆ

οὐνδῆ μὲ ὅλα τὰ ἔξοδα, τὰ ὅποια συντελοῦσιν εἰς τὴν παραγωγὴν του. Ὅπως τὸ ὑφασμα ὀφείλει διὰ τοῦ τιμήματός του νὰ πληρῶνῃ ὅλας τὰς πρώτας ὕλας, τὴν ἐργατικὴν προσπαθειαν καὶ τὰ συναφῆ ἔξοδα, διότι ἀνευ αὐτῶν δὲν θὰ παρήγατο ὑφασμα, οὕτω καὶ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τοῦ τιμήματός του πρέπει νὰ πληρῶνῃ τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπαλλήλου, τὴν διατήρησιν τῆς οἰκογενείας του καὶ τὴν εὐξίαν του, διότι, ἄλλως, καταργουμένων αὐτῶν, δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὁ ὑπάλληλος, οὐδὲ ἡ ἐργασία του.

Δι' αὐτὸ βλέπομεν βυθιζόμενον, καὶ χωρὶς νόμου τις νὰ τὸ ἀπιβάλλῃ, τοὺς μισθοὺς νὰ ὑψώνονται. Δὲν τοὺς ἀναβιβάζει, οὔτε ἡ γενναιοδορία τοῦ πάτρωνος, οὔτε αἱ ἐργατικαὶ ὁργανώσεις, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς, ἐναντι τῆς ὁποίας εὐθεμία ἰσχύει θέλησις. Εἶναι ὁ νόμος τῆς ἐξελίξεως, εἶναι ὁ νόμος τῆς ἰσορροπίας.

Ἡ στατιστικὴ ὁμῆσαι περὶ αὐτοῦ εὐφραδῶς. Πρόσωπον, τὸ ὅπολον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἐδαπάνη διὰ τὴν διατήρησιν του φράγμα ἐβδομηκόκτα τρία, εἰς τὰ τέλη τοῦ ἴδιου θὰ ἐδαπάνη ἑκατόν, λαμβανομένου ὡς ἄρου, ὅτι θὰ κατηνάλισκε τὸ αὐτὸ ποσὸν καὶ ποιὸν τροφίμων καὶ ἐνδυμάτων.

Ἡ τοιαύτη κατὰ 36 τοῖς ἑκατόν γενικὴ ἐπαρτίμησις τῆς ζωῆς εἶχε συνέπειαν τὴν ὑπερτίμησιν τοῦ μισθοῦ καὶ τοῦ ἡμερομισθίου κατ' ἀνάλογον πάντως αὐξήσιν.

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας λόγοι πρόσθετοι ἐπιφέρουν βίαιαν ὑπερτίμησιν τῶν ἀπαραιτήτων τῆς ζωῆς, μία δὲ ἀπὸ τὰς περιστάσεις αὐτάς, ἡ μᾶλλον ζωηρὰ καὶ ἀδήριτος, εἶναι ἐξάπαντος ὁ παρῶν γενικὸς πόλεμος.

Κατὰ τὸν πόλεμον αὐτόν, τὸν ἀπὸ τριετίας συγκαλοῦντα τὴν ἀνθρωπότητα, κατὰ τὴν θυελλώδη αὐτῆν παλίρροιαν τῶν ἐθνῶν, ἡ ἐργασία δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ὑποστῇ ἰσχυρὸν τὸν ἀντίκτυπον καὶ αἱ οικονομικαὶ συνθήκαι τοῦ βίου νὰ μὴ ἀναστατωθῶσιν. Οὐδ' ἦτο δυνατόν καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ περιληφθῶμεν, ἔστω καὶ ἐν μικρῷ, εἰς τὴν δίνην ταύτην.

Θ. Κ. Μ.

Ἐν τῶν ἀνεκδότων τῆς ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Σκύψε, τὸ μυστικὸ μου νὰ σοῦ πῶ:
— Εἶμαι ἐγὼ ὁ Προμηθεύς!
ἔπλασα πλάσμα θεϊκὸ ἐγὼ
μὲ τὰ θνητὰ μου χεῖρα
μόνο μου ἔλειπε φωτιά,
ποῦ τὴν κρατεῖ ὁ Ζεὺς ὁ βασιλεὺς,
καὶ κλέφτης, πέταξα φηλὰ
στὰ ὀλογάλα αἰθέρια...
Χιλιόγλωσση ἢ φλόγα ἰερή,
γελοῦσ' ἐκεῖ μὲ περηφάνεια.
Μιὰ σπίδα πῆρα κ' ἔτρεξα σιγῇ γῆ,
τὸ πλάσμα μου νὰ τ' ἀναστήσω...
Ζωντάνεψε! Χαρά μου!
Μὰ φωνὴ ἀκούω ἀπὸ τὰ οὐράνια:
— Ἥθελα, ἔλεγε βαρεία,
σὴν πλάνη νὰ σ' ἀφήσω,
πῶς μὲ γελᾷς
μὰ μάθε τὴν ἀλήθεια.
Ἄνε πῆρες φλόγα ἰερή
ἀπὸ τ' ἀνίσρο καμίνι
ἔκλεψε σπίδα κ' ἔβαλε
στ' ἀφροπλασμένα σιγήθεια.
Τώρα δὲν εἶχνο κεραινοὺς,
σὲ φθάνει πειὰ ἡ φλόγα ἐκαίγη.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

Είχον καταλάβει μίαν μεγάλην θέσιν εις την ζωήν μου οι διάττοντες αστέρες, και έγιναν αιτιοί της παιδικής μου χαράς εις την Δάφνην και εις εμάς.

Και ήτο ο ώραιος, ο καλός καιρός, όπότεν ή Δάφνη ήρχετο να περάσῃ με την μητέρα της τους δύο μήνας των παύσεων και εύρισκόμεθα όλοι ήνωμένοι εις το μεγάλο κτήμα, που έφράτει ή γιαγιά, πλησίον των Μύλων.

Αχ! τί καλές στιγμές, που περνούσαμε μαζί με την Δάφνη! Δέν ήμπορώ άκόμη σήμερα να σκεφθώ χωρίς χαρά τα μικρά κηπάριον, που περιποιώμεθα μαζί, και όπου τα μυρωδάτα λουλούδια άνθισαν δι' ήμάς τους δύο, σκορπίζοντα το γλυκό των άρωμα.

Και ύστερον, τα διάφωρα και ποικίλα παιγνίδια, οι άπειρώτοι περίπατοι, και το βράδυ ή γλυκειά εύχαρίστησις, που εύρισκόμεθα μόνοι, ώσαν μεγάλοι άνθρωποι, εις τον μεγάλο έξώστην.

Συνωμολούμεν με την ήσυχον άκαροξίαν, ιδίαν εις την παιδικήν ήλικίαν, και έδημιουργούμεν θρασέα μελλοντικά σχέδια, ώσαν να μη ύπήρχεν, είμή εκείνη κ' έγώ επί της γής.

Αχ! τί τραλλά πράγματα ήκουον τότε τα λαμπρά άστρα, που περνούσαν από τον καθαρόν ουρανόν!...

Κατόπιν έπέρασαν τα χρόνια, συμπαρασύροντα μέρος της παιδικής ήλικίας. Έμεγαλώσαμεν, ή Δαφνούλα κ' έγώ, και δέν είχαμεν πλέον ανάγκην τώρα να καταφεύγουμεν σε κάμμιιά διαβολιά, διά να παρατίνωμεν την άγρυπνίαν μας.

Αλλ' όποσδήποτε έκρατήσαμεν την συνήθειαν να πηγαίνουμεν εις τον έξώστην, διά να θρησκώμεν τον ουρανόν. Ημεθα σχεδόν δεκαέξ χρονών εκείνην την εποχήν — διότι είχαμεν την αυτην ήλικίαν — και ήσθανόμην μίαν παράδοξον συγκίνησιν να εύρισκωμαι κατ' αυτόν τον τρόπον μόνος, με την Δάφνην εις το πλάγι μου.

Κάποτε το βραδυό άγεράκι, που έκαμε να κυματίξουν ή μακρύνουν της χρυσές πλεξίδες, με της έρριπτες άποτόμως κατά πρόσωπον, και δέν ήδυνάμην να μη ριγώ μ' εύχαρίστησιν από αυτην την χαϊδευτικήν και μεταξώδη έσπαφήν. Επί τέλους, ήρχισα να διαβάζω μέσ' στην καρδιά μου και να καταλαμβάνω, ότι την ήγάπων.

Αλλά δέν έτόλμων να της το είπω, συγκρατούμενος από μίαν άσυγκρίτητον και στιγμιαίαν άβρότητα, από ένα άκούσιον σέβας.

Τα μεγάλα και γαλανά της μάτια άπεικόνιζον τοιαύτην απλότητα, τοιαύτην αφάλασιν, ούτως ώστε μου έφάνη άσέβεια να όμιλήσω σ' αυτό το παιδί, και έσιώπων.

Αλλά παρευθύς, άποτόμως, το παιδί έγινε νεαρά κόρη, και ή Δάφνη έφάνη πλέον γυναίκα, με τας μακράς της έσθήτας, τα ξανθά της μαλλιά άνασηκωμένα εις την κορυφήν της κεφαλής, και εις το βλέμμα της το γαλανόν ήστραπτεν όλίγη πονηρία και φιλαρέσκεια.

Είχεν όλας τας χάριτας, όλα τα θέλητρα του φύλου της, και πλησίον της δέν ήσθανόμην τον έαυτόν μου, είμή ως ένα μαθητήν δειλόν και άδέξιον.

Όπότεν ήμεθα μόνοι το βράδυ επί του μεγάλου έξώστου, έσιώπων, φοβούμενος να όμιλήσω, φοβούμενος ν' άκούσω μέσ' στη νύχτα τ' άπαλό της και είρωτικό γέλιο, και μόνον εις τα άστρα, που διήρχοντο ζωηρά και γοργά, έτόλμων να ψιθυρίσω τον έρωτά μου.

Απεφασίσθη να μεταβώ εις την πρωτεύουσάν, όπως άκολουθήσω τας νομικάς μου σπουδάς.

Ήτο ή τελευταία μου βραδυά εις τους Μύλους: άνεχώρουν την επομένην. Κατά την συνήθειαν, εύρισκόμεθα μαζί εις τον έξώστην: ή Δάφνη κ' έγώ. Ούδέποτε μοι έφάνη τόσον ώραιόν, τόσον γλυκειόν, τόσον άξιαγάπητος, διότι, συγκινήμενη από την ιδέαν του άποχωρισμού μας, μοι είχεν είπει από δεινά τα εύμορφα λόγια, τόσον ύψηλα κατ'

έπιφάνειαν, αλλά τα όποια, επειδή προήρχοντο από εκείνην, ήσαν χαραγμένα πάντοτε εις την καρδιά μου.

Και, παλαιών εναντίον της τρεμούσης φωνής μου, της έλεγον:

— Δάφνη, σ' ένα χρόνο, εις τας προσεχείς παύσεις, θα εύρίσκωμαι έδώ, άκόμη μιá φορά πλησίον σου, να βλέπωμεν όλα τ' άστρα: άλλ' ως εκείνη τη στιγμή, δέν είν' αλήθεια;... Θα με σκέπτεσαι κάποτε;

Αντι άλλης άπαντήσεως, έγέλα μ' ένα μικρό γλυκό χαμόγελο καθαρό, βλέπουσα έμέ με τα πονηρά και μαγευτικά της μάτια: τότε, την στιγμήν που ένα άστρο διήρχετο από επάνω μας, έκράτησα το χέρι της Δάφνης και μ' ένα ύφος σοβαρόν της είπα:

— Λέγουν, ότι όπότεν έπιθυμή τις κάτι τι, πρέπει να το εύχηθῃ κατά την διάβασιν των άστρων. Ηύχθηθην κάτι: άρα γα θά πραγματοποιηθῃ μάν ήμέρα;

Ένόησε;

Το χέρι της δέν έτρεμεν έντός του ίδιου μου, κáνενα ρίγος δέν έφάνη επί του προσώπου της. Αλλά εις το σκότος ήδυνήθη να ιδώ τα πορφυρά της χείλη να γελούν μ' ένα χαμόγελο σφιγγός και δέν είπον τίποτε περισσότερον αυτην την νύκτα.

Εύρισκόμην εις την πρωτεύουσάν τώρα, άκολουθών με πάθος τας σπουδάς μου.

Όσον διά τας ώρας της άργίας μου, τας διηρχόμην ρεμβάζων εις το μικρόν του σκουδασιού δωμάτιον.

Εάν όμως ήθελά, δέν θα με έλειπον αι διασκέδασεις: άπεφάσισα να άντιτεθώ εις όλους τους πειρασμούς, εις όλας τας ήδενάς, αι όποια προσέβαλλον τα είκοσί μου χρόνια.

Θά καταφρόνουν τον έαυτόν μου, αν αφήρουν μίαν και μόνην από τας σκέψεις μου από την Δάφνην, και δέν έπαυον να σελλογίζωμαι την ξανθήν μικρήν μου φίλην, περιμέτων με αύξουσάν άνυπομονησίαν το προσεχές θέρος, το όποιον θα έκανόνιζε την εποχήν της επανόδου μου εις τους Μύλους.

Εκ των προτέρων έδοκίμαζον ήδη την χαράν της έπιστροφής μου. Έβλεπον τον έαυτόν μου να παρσούρω εις τον έξώστην, να παίξω το χέρι της εις το ίδιόν μου, και, προφυλαγμένος από την προδοτικά νύκτα, ή όποια μ' άπέκρυπτε την αιδά της, θα της έλεγον:

— Δάφνη, το προηγούμενον έτος έζήτησα από τα άστρα να μ' αγαπήσης μάν ήμέρα, καθώς σε αγαπώ έγώ απ' άρχής της ύπάρξεώς μου. Θα με περιμένης ένα - δυό χρόνια άκόμη: πρέπει, δέν είναι αλήθεια; Κατόπιν ούδέποτε θα άποχωρισθώμεν πλέον.

Και, κλείων τα μάτια, ένόμιζα, ότι βλέπω την γλυκειά μου μνηστή, αφίνουσαν να καταπίπτη ή κεφαλή της επί των ώμων μου και έπιτρέπουσαν ν' άποθέσω επί του λαιμού της μετώπου ένα άγνόν φιλή. Και μόνον αυτό το όνειρον μ' έσυτρόφει και μ' έπαρηγόρει κατά τας μακράς ώρας της μονώσεώς μου.

Εφθασεν, επί τέλους, το περιπόθητον αυτό θέρος, το όποιον ώφειλε να μ' επαναφέρη στους Μύλους.

Η Δάφνη ήτο εκεί, πλέον θελακτική, πλέον μαγευτική από κάθε φοράν, και ή παιδικότης αυτη, την όποιαν έβλεπον να λάμπη εις τα μάτια της και την όποιαν θ' άπετύπωσεν άκεί ή χαρά της επανόδου μου, μ' έφάνετο το πλέον άσφαλές τεμμήριον του έρωτός μου.

Όταν ένύκτωσε, την έπλησίασα και με ύφος ήσυχον και άπεφασιστικόν της είπα:

— Θέλεις να έλθης, διά να ιδής εάν διαβαίνουν άστρα άπόψε;

Με ήκολούθησεν εις τον έξώστην. Κ' αίσθανόμην αυτην πλησίον μου, έπάθεινά σκοτοδίνην, ή καρδιά μου έκτύπα γοργά και καμμιά φορά δέν ήσθάνθη τον έρωτά μου τόσον ισχυρόν, τόσον άπέτομον, τόσον ύπερήςφανον.

Ήτο τό πán δι' έμέ: ή μικρά παιδική φίλη, ή αγαπητή μνηστή της ψυχής μου! Σ' αυτην όλοι μου αι φιλοδοξία, σ' αυτην όλη ή ζωή μου! Και θα ήθελον να ήδυνάμην να γονατίσω μέσ' στην νύκτα και να φιλήσω με πάθος, κλείων, το άκρον της συρομένης έσθής της!...

Έδοκίμασα να όμιλήσω, άλλ' εις μάτην: ό ήχος της φωνής μου έξεψύχαι εις τα χείλη μου.

Εκείνη τότε ώμίλησε πρώτη: και, εις την έπιβλητικήν και βαθείαν σιγήν της θερνής αυτης βραδυάς, ήκουσα αυτά τα λόγια, τα όποια προέφερε με μιá γλυκειά φωνή:

— Είμαι πολύ εύτυχής από την έπιστροφήν σου, φίλε μου... Σε έπερίμενα, διά να σε άναγγείλω ή ίδια μίαν πολύ μεγάλην είδησιν, ή όποια θα σε χαροποιήσῃ... Ο κύριος Π... , ο μεγάλος έργοστασιάρχης, μ' έζήτησεν εις γάμον και, σε το δρκίζομαι, δέν ήθελον να πανηγυρίσω την ήμέραν των έρραβώνων μου χωρίς να παρουσιάσω και σε.

Όπως και άλλοτε, είχε ζέστη: ή βραδυά ήτο εθμορφή: επάνω από τας κεφαλάς μας τα άστρα έγλάστρων εις τον καθαρόν ουρανόν, πηγαίνοντα να εκλείψουν, να χαθούν, να άποθάνουν εις το άγνωστον, εις το άπειρον. Και μ' έφάνετο, ότι συμπαραλάμβανον διά πάντοτε εις τον δρόμον των, έντός της λαμπράς τροχιάς των, όλον μου τον έρωτα, όλην μου την εύτυχίαν, όλα τα μελλοντικά μου όνειρα, όλας μου τας illusions και ένα μεγάλο μέρος της νεότητός μου.

(Μετάφρασις) Τ. Α. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑ

Έρριφθη άλλοτε ή ιδέα εις κάποιαν πολιτείαν της Αμερικής, όπως ψηφισθῃ νόμος, καθορίζων το σχήμα και το χρώμα του γυναικείου ένδύματος.

Δέν είμαι καθόλου σύμφωνος με τας εισηγητάς της ιδέας αυτης. Το να συζητηθῃ σοβαρώς και να ψηφισθῃ νόμος, όρίζων το μήκος της φούσας των γυναικόν, κανονίζων τας περιστάσεις, κατά τας όποιás δικαιουνται να φέρουν κορσέν, άπαγορεύων τα ένδύματα, τα προσαρμοζόμενα επί του σώματος και αναδεικνύοντα τας γραμμάς του, προγράφων τας δαντέλλας, τα διαφανή ύφάσματα, τα κοντά μανίκια, τα έκτραχιλισμένα περικόρμια και πán ό,τι κατά το γούστωμα του νόμου δύναται να εκλύσῃ άσέβη βλέμματα επί μιás γυναικός, μου φαίνεται τερατώδες.

Ειδικώς διά τας γυναίκας, ο περιορισμός της έλευθερίας του ένδύματος άποτελεί σοβαράν προσβολήν των νόμων και των συμφερόντων της δημιουργίας. Αι γυναίκες έχουν καθήκον άπέναντι της φύσεως και της δημιουργίας ν' άρδύουν και, όσον το δυνατόν, ν' άρδύουν περισσότερον. Το ένστικτον της φιλαρέσκείας δέν είναι τόσο μάταιον, όσον νομίζεται, ένεφυστήθῃ δέ εις τας ψυχάς των γυναικόν, διά να έξπηρησῃ ώρισμένας ανάγκας της δημιουργίας. Όπως είναι γνωστόν, ή φύσις, εις μέν τα φυτά έδωκε τα χρώματα και τας λάμψεις, αι όποια προκαλούν τα έντόμα, τα μεταφέροντα τον έρωτα από τα άρρενα εις τα θήλας. Επίσης εις ώρισμένα ζώα έδωκε τα πολυτελή περνώματα και τα θέλητρα της φωνής.

Εις άλλα πάλιν περιορίσθη να χαρίσῃ, εις ώρισμένας έποχάς, ειδικά πρνώματα, έλκυστικά και παραγωγά της έρωτικής διαθέσεως. Γενικώς δέ έθέσπισεν—όσον άφορῃ τα άρρενα—το μέγα θέλητρον της δυνάμεως, το προσελκύνον τα θήλας προς το ισχυρότερον άρρεν, το άγγυώμενον διά την καλήν ποιότητα των σπυγόνων. Ο πολιτισμός όμως άπεμάκρυνε τόσον πολύ τον άνθρωπον από την φύσιν, ώστε να μη είναι εύκολον να εξακριβώσῃ κανείς σήμερα ποία είναι τα φυσικά μέσα της έρωτικής έπιλογής εις το άνθρωπινον είδος. Μεταξύ όμως αυτών ώρισμένως είναι και το ένδυμα, δημιουργημα του πολιτισμού, το όποιον ήλθε να παίξῃ πολλαπλόν ρόλον εις την ζωήν της άνθρωπότητος.

Το άνθρώπινον θήλυ, εις τον άγωνα της προσελκύνσεως του άρρενος, έκλεψεν όλα τα μέσα και όλα τα τεχνάσματα, τα όποια συνήντησεν εις την γύρσ του έρωτικῆν ζωήν. Ήπήρσεν από τα άνθη τα χρώματα και τα σχήματα, εις όλην την άπεριόριστον ποικιλίαν, και έδανείσθη άκόμη όλα τα φίλτρα των άρωματικών των χυμών. Έπῆρσεν από τα ζώα και από τα πτερινά του ουρανού όλα τα σχήματα και όλας τας ιδιοτροπίας της αναβολής των. Έμιμήθη την πολυτέλειαν όλης της φύσεως. Έγενεον άνθος, ζώον, πτηνόν, έντομον, έρπετόν. Από όλην αυτην την σοφήν λεηλασίαν άπετέλεσε την μεγάλην σύνθεσιν, ή όποια λέγεται γυναικείον ένδυμα, άποτελεί δέ μίαν ώραιάν τέχνην άκόμη, άκολουθούσαν και αυτην τας άκμάς και τας παρακμάς των άλλων τεχνών.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΥΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΤΟΥ

Υπήρχε και στην αρχαιότητα; — Ποῦ συνήθως ἐνδημῆι. — Ποῦ ἐφείλεται. — Τί διευκολύνει τὴν ἐξάπλωσίν του. — Μία ματιὰ στὴν συμπτωματολογία του. — Πῶς μεταδίδεται. — Προφυλακτικὰ μέτρα. — Προφυλακτικὸς ἐμβολιασμός. — Γενικὸς πόλεμος κατὰ... τῆς ψείρας.

Ὅτε τὸν τόπον, ὅτε τὴν ἐποχὴν, ποῦ ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἐξανθηματικὸς ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, γνωρίζομεν. Μερικὸι ἐπιστήριξαν, ὅτι ὁ λοιμὸς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τοῦ ὁποῦτου τόσην πιστὴν εἰκόνα μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεοκυδίδης, ἦτο τύφος ἐξανθηματικὸς. Τὰ συμπτώματά του ὁμοῦ, καθὼς τὰ περιγράφει ὁ μέγας ἱστορικὸς, ἀπὸ ἀτομικὴν του μάλιστα πείραν, διότι καὶ ὁ ἴδιος εἶχε πάθει, διαφέρουν τὸσον εἰς τὰ κύρια τῶν σημεῖα ἀπὸ τὰ συμπτώματα, ποῦ μᾶς παρουσιάζει σήμερον ὁ ἐξανθηματικὸς, ὥστε ὅλοι σχεδόν, ὅσοι ἐμελέτησαν προσεκτικὰ τὸ ζήτημα, καταλήγουν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρόκειται περὶ διαφορετικῶν νόσων.

Σποραδικὰ κρούσματα ἐξανθηματικοῦ τύπου ἀπαντοῦν σχεδόν πάντοτε εἰς τὴν Κίαν, τὴν Περσίαν, τὸ Περσὺ, τὴν Χιλήν καὶ εἰς τὸ Μεξικόν. Εἰς τὴν Ἑσθραπὴν ὡς ἐνδημικὴν νόσον τὴν συναντῶμεν εἰς μερικὰ κυβερνεῖα τῆς Ρωσίας, ἄλλοις τῆς Βαλτικῆς, καὶ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Ἀπὸ τὴν τελευταίαν αὐτὴν πολλὰκις ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐπροκάλεσε μικρὰς ἐπιδημίας.

Ὁ κοινὸς τύπος (τυφειδὴς πυρετὸς ἢ κοιλιακὸς τύφος) δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ αὐτόν. Καὶ ὁ τρόπος τῆς εἰσβολῆς καὶ ἡ πορεία καὶ ἡ λήξις καὶ τὸ μικρόδιόν του εἶναι διάφορα. Τοῦ ὁμοιάζει μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν βραδίαν γνυκὴν κατάστασιν, τὴν τυφώδη, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ τυφειδής.

Αἰτίαι, ποῦ προδιαθέτουν εἰς τὸν ἐξανθηματικὸν καὶ διευκολύνουν τὴν ἐξάπλωσίν του, εἶναι αἱ στερεῖσεις, αἱ κακουχίαι, οἱ κόποι, ἡ ἀθλιότης, ἡ ἀκαθαροσία καὶ αἱ συγκεντρώσεις. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐξανθηματικὸς κάμνει τὴν ἐμφάνισίν του συνήθως ὑπὸ μορφήν μεγάλων ἐπιδημιῶν κατὰ τοὺς πολέμους. Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τὸν συναντῶμεν εἰς τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον (1856), ὅποτε καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Γάλλων στρατιωτῶν μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀργότερον εἰς τὰ ρωσικὰ στρατεύματα, κατὰ τὸ 1878, καὶ τελευταίον εἰς τὸν Βαλκανικόν. Ἀφοῦ παύσουν αἱ ἐχθροπραξίαι, μένουσιν κατὰ τόπους σποραδικὰ κρούσματα, ὡς φωλεὰ τῶν ὁποίων χρησιμεύουν τὰ ρυπαρὰ καὶ υπερπλήρη πανδοχεῖα, τὰ ἀσυλα τῶν ἀλητῶν κτ., καὶ ἀπὸ ἐκεῖ προκαλοῦνται ἐνίοτε νέαι ἐπιδημίας, μικραὶ πλέον τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ ἐκφυλισμένα.

Ὁ ἐξανθηματικὸς τύφος προσβάλλει κατὰ προτίμησιν ἄτομα ἡλικίας 20 — 40 ἐτῶν. Ἡ παιδικὴ ἡλικία δὲν ἀποκλείεται παρουσιάζει ὁμοῦ καὶ ποῖαν σχετικὴν ἀνοσίαν, εἰς ὀλιγώτερον δὲ βαθμὸν καὶ ἡ γεροντικὴ.

Ἐκεῖνος, ποῦ θὰ προσδληθῆ ἀπὸ τύφον, ἀποκτᾷ ἀνοσίαν, ὅπως λέγομεν, δηλαδὴ δὲν προσβάλλεται ἐκ νέου.

Τὸ στάδιον τῆς ἐπαύσεως, δηλαδὴ τὸ διάστημα, ποῦ περνᾷ ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ μολυνθῆ κάποιος, μέχρις ὅτου ἐμφανισθῶν τὰ πρῶτα συμπτώματα, διαρκεῖ δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας, φυσικὰ, τίποτε δὲν προδίδει, ὅτι

ἐκκολάπτεται ἐντὸς μας ἡ ἀπαισιωτέρα τῶν νόσων.

Ὁ ἐξανθηματικὸς ἐκρήγνυται ἀποτόμως καὶ δραματικῶς μὲ ῥίγη, ὑψηλὸν πυρετὸν (39°—40°5), κεφαλόπονον, ζάλην, μεγάλην καταβολὴν, πόνους εἰς τὴν μέσην καὶ εἰς τὰς κλειδώσεις. Ὁ σφυγμὸς εἶναι συχνὸς καὶ τὰ μάτια ὑπεραιμικά. Οἱ ἄρρωστοι παραμιλοῦν, ταράσσονται, ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνίαν, ἡ διάνοιά των σκετίζεται καὶ ἔχουν βόην εἰς τὰ αὐτιά. (Μερικὰς φορὰς, πρὸ τοῦ νὰ ἐμφανισθῶν τὰ συμπτώματα αὐτά, παρουσιάζεται ἕνα στάδιον προδρομικόν, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἄρρωστοι παραπενοῦνται δι’ ἀνορεξίαν, κεφαλόπονον, ἀνεξήγητον κόπρασιν).

Μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς τίποτε τὸ ἰδιαιτέρον δὲν ὑπάρχει· ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα ἀπαντοῦν καὶ εἰς ἄλλα μολυσματικὰ νοσήματα καὶ ἐπομένως ἡ διάγνωσις εἶναι ἀδύνατος. Ἀπὸ τῆς τρίτης ὁμοῦ μέχρι τῆς ἕκτης ἡμέρας ἀρχίζει τὸ χαρακτηριστικὸν ἐξάνθημα, ἀπὸ τὴν κοιλίαν κατὰ πρῶτον, καὶ ἐπεκτείνεται ἔπειτα εἰς ὅλον τὸ σῶμα, σπανίως δὲ καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κηλίδας ροδίνους, συνήθως χωριστάς, αἱ ὁποῖαι σβύνουν γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅταν τὰς πιέσῃ κάποιος μὲ τὸν δάκτυλον. Ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν τὴν περιόδον τῆς διεγέρσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ μία περίοδος ληθαργικῆ, ἀποχαυνωτικῆ, τυφικῆ. Κατ’ αὐτὴν ὁ ἄρρωστος πολλάκις δὲν ἔχει συνείδησιν τῶν συμβαινόντων, δὲν γνωρίζει ἐκείνους, ποῦ τὸν περιβάλλουν, καὶ προσφέρει λέξεις ἀκατανοήτους. Ἡ ἀπυρεξία ἐπέρχεται συνήθως ἀποτόμως κατὰ τὴν 13ην μέχρι τῆς 15ης ἡμέρας καὶ σημεῖοι τὸ τέλος τῆς νόσου.

Οἱ περισσώτεροι θάνατοι ἐπέρχονται ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας καὶ ὀφείλονται εἰς παρὰλυσιν τῆς καρδίας.

Ἡ θνησιμότης κυμαίνεται ἀπὸ 15—50%, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐντασιν τῆς ἐπιδημίας καὶ πρὸς τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο πρὸ τῆς προσβολῆς τῶν οἱ ἄρρωστοι. Ἐπειδὴ τὸ νευρικὸν σύστημα παίζει σπουδαῖον ρόλον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρόγνωσιν, ἡ θνησιμότης εἶναι μεγαλύτερα μεταξὺ τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΣΤ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ολα’

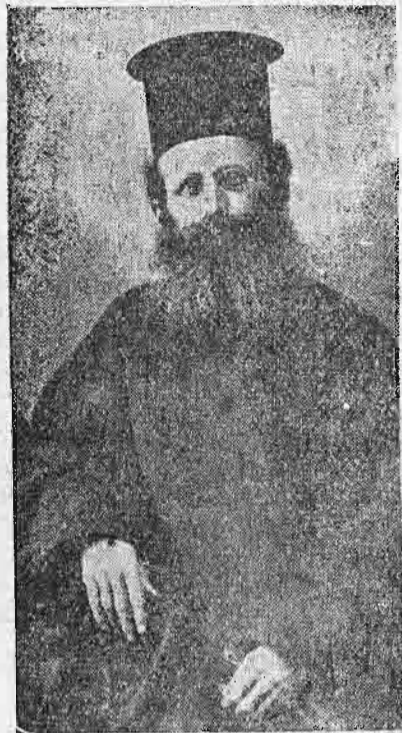
Ἡ κ. Πολένα Τ. Σγουρδαίου, ἱατροῦ, ἐνέγραψε τὴν δ. Α. Ἀγγελοπούλου (εἰς Πέραν).

Ὁ διηγητὸς κ. Δ. Μοσχόπουλος ἐνέγραψε τὸν κ. Γεώργιον Καραγιαννόπουλον (εἰς Πέραν).

στρατηγὸς Νιβέλ εἰς τὸ ἰταλικὸν μέτωπον. 1) Νιβέλ. 2) Καδὸρνα. 3) Πόρρο.

ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ κ. ΣΑΦΡΟΝΙΟΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἐγένετο ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ χειροτονία τοῦ μητροπολίτου Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως κ. Σαφρονίου, προσερχόντος τῆς τελετῆς τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Αἰνίου κ. Ἰωακείμ, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Ἰμβρου καὶ Καλλιουπόλεως.

Διὰ τῆς εἰς μητροπολίτην ἀναδείξεως τοῦ τέως πατριαρχικοῦ ἐπίτου τῶν σχολῶν ἀρχιμανδρίτου κ. Σαφρονίου, ἡ χορεία τῶν ἀρχιερέων τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου πλουτίζεται δι’ ἐνὸς ἐπὶ πλέον μέλους, προκισμένου μὲ πολλὰς ἀρετὰς καὶ σπάνια προσόντα.

Εὐφυμαθέστατος ἀνὴρ, διπλωματοῦχος τῶν πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Λειψίας, συνδυάζει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ἀπλότητα τοῦ ἠθους, διακριθεὶς πάντοτε διὰ τὸ φερέπονον, τὴν αὐστηράν τοῦ καθήκοντος ἀντίληψιν καὶ ἄλλας πολυτίμους ἠθικὰς ἀρετὰς.

Ὁ νέος μητροπολίτης κατάγεται ἐκ Σηλυβρίας, εἶναι δὲ νῖος τοῦ αὐτόθι βιομηχάνου κ. Ἀναστασίου Σταμούλη, ὅστις μετ’ ἴσου τὸν λόγιον καὶ τὸν κερδῶνον περιέπει Ἐρμῆν. Ἐκ ζωνηροῦ αἰσθηματος ἀγάπης πρὸς τὸ ἱερατεῖον, καταταχθεὶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διετέλεσε πολυτίμος αὐτῆς παράγων, εὐδοκίμως ἐργασθεὶς εἴτε ὡς ἐπίτροπος τοῦ μητροπολίτου Ἐάνθης ἐν Καβάλλα, εἴτε ὡς ἱεροκήρυξ καὶ πατριαρχικὸς ἐπίτοπος τῶν σχολῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἦδη μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν, τὸ δὲ πνευματικὸν αὐτοῦ ποίμνιον, ἀποβλέπον εἰς τὰς πολλὰς τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὰς, θέλει περιβάλλει αὐτόν δι’ ἀμερίστου ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως, ἀνθ’ ὧν θέλει εὖρει πνευματικὸν ποιμένα ἀφωσιμένον καὶ πατέρα φιλόστοργον.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ψ Αἱ καλαὶ πηγαὶ διακρίνονται ἐν καιρῷ τῆς ξηρασίας, καὶ οἱ καλοὶ φίλοι ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας.

Ψ Πόση σοφία, πόση σύνεσις, πόση ἀρετὴ κρύπτεται παλάνης ὑπὸ τὸ πενιχρὸν ἐνδυμα! Πόση δὲ βλακία καὶ μορῖα καὶ ἀμάθεια καὶ μακροθύμεια ὑπὸ τὰ πολυτελῆ τοῦ συρμοῦ ἐνδύματα!

Ψ Οἱ ἀπόντες ἀπομακρύνονται καθ’ ἡμέραν περισσότερο.

Ψ Ὅσον γηράσκει τις, ἀγαπᾷ τὸν μὲν ἑαυτὸν τοῦ περισσότερο, τοὺς δὲ ἄλλους ὀλιγώτερον.

Ψ Τὸ σέβας εἶναι ἀσις, ἥτις προσιατεῖται μικροῦς καὶ μεγάλους.

Ψ Ὁ καθεὶς εἶναι εὐτυχὴς κατ’ ἰδιαιτέρον τρόπον καὶ ὄχι κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἄλλου.

Ο εσχάτως αποθανών εφευρέτης των δμωνύμων αεροπλοίων Zeppelin.

Από την εφειτεινή μεγάλην αγοράν της Δειψίας.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 269)

— Αναχωρήσατε, μιλόρδε, του άπηνησεν, άναχωρήσατε' εγώ δέν θά σάς άκολουθήσω, δέν θά θελήσω νά παρασιτώ μάρτυς της καταπτώσεως του παιδιού μου. Έσπεύσατε, μιλόρδε, νά τό καταδικάσετε παντοτεινά! Ποιός ξεύρει τί εμπορεϊ νά κάμη τό μέλλον! Έγάσατε πολύ γρήγορα την έλπίδα σας προς την ούρανίαν συγκαταβασιν!

— Τό μέλλον! άπανέλαβεν ό λόρδος' δια τήν ηλικίαν μου, τό πών περιλαμβάνεται εις την ήμέραν, που περνῶ. Άν κρέπη νά κάμω τι, κρέπει νά τό πράξω την πρωϊαν, χωρίς νά άναμείνω την έσπεραν.

— Κάμπετε ό,τι θέλετε, άπήνησεν ή Εύα. Έγώ θά έπιστρέψω εις την κατοικίαν έκεινήν, όπου ήμην εύτυχής με τόν σύζυγόν μου. Θά πάρω μαζί και τόν έγγονόν σας, τόν λόρδον Γουλιέλμον Κύσιγκτον. Τό όνομα αετώ κρατώ δια τό παιδί μου ως μόνην κληρονομίαν της οικογενσίας του. Τό όνομα αυτό θά τό άναγιγνώσκουν εις τό μέλλον οι άνθρωποι έπί του τάφου του. Μιλόρδε, τό όνομά σας είναι όνομα του παιδιού μου!

Όκτώ ήμέρας μετά ταύτα ή Εύα Μερεδιθ κατέβαινε την μεγάλην κλίμακα του μεγάρου, κρατούσα από της χειρός τό παιδί της, καθώς όταν πρωτοήλθεν εις τό σκυθρωπόν έκαίνο σπίτι.

Η λαϊδη Μαίρη εύρίσκατο όμοιόθεν της, μαρικάς βαθμίδας υψηλότερα, πολυαληθείς δέ ύπηρέται, σκυθρωπώς σιωπηλοί, παρατήρουν και έλυπούντο την γλυκίαν κυρίαν, την όποιαν έξεδίωκον τόσον σκληρά από την πατριικήν στέγην.

Άφινουσα την κατοικίαν έκεινήν ή Εύα Μερεδιθ, άφινεν έν ταύτῃ και τό μόνα πρόσωπα, τά όποια έγγώρισεν εις την γήν, τά μόνα, παρά των όποιων είχε τό δικαίωμα νά ζητήση έλεος. Τό άπειρον διηνοίγατο πρό αθηής κενόν και άχανές. Έφρευε προς τό άγνωστον.

— Είναι φοβερόν, Ιατρά! έφώνασαν οι άκρασταί του Ιατρού. Έπάρχουν, άρά γε, ύπάρχουν τόσον τελείως δυστυχείς; Πώς; και σεις ό ίδιος τους είδετε;

— Τους είδον, αλλά δέν σας είπα δνόμη τά πάντα, άπήνησεν ό Ιατρός Βαρνάβας. Άφήσατέ με νά τελειώσω.

Και ό Ιατρός έξηκολούθησεν: 'Όλίγον καιρόν μετά την άναχώρησιν της Εύας Μερεδιθ, ό λόρδος Κύσιγκτων έταξίδευσεν δια τό Λανδίνον. Εύρεθείς έλευθέρως, παρητήθη πάσης εξακολούθησεως των σπουδών του. Είχον άρκετήν έπιστήμην δια τους συγχωριανούς του, προς τους όποιους έσπευσα ταχύτατα.

Ίδου λοιπόν, έπανήλθον εις τό μικρό άστρο σπίτι, ήνωμένοι καθώς πρό δύο έτών. Έν τούτοις, ό χρόνος, ό όποιος διέσφρασεν, είχαν αύξήσει τό

μέγεθος της δυστυχίας! Ούδαίς έτέλμα νά όμιλήση περί του μέλλοντος, του άγνωστου τούτου σημείου, ούτινος τόσην είχομεν έλπίαν νά άνάγκην και άνευ του όποιου ή παρούσα ήμέρα, άν μέν είναι εύτυχής, μάς παρέχει πολύ άσθενή εύδαιμονίαν, άν δέ θλιβερά, μάς καθιστά την δυστυχίαν μας μεγαλειότεραν.

Ούδέποτε είδον θλίψιν εύγενεστέραν έν τῇ απλότητί της, όσον την θλίψιν της Εύας Μερεδιθ. Άκόμη προσήνετο προς τόν Θεόν, ό 'Όποιος την έπληρυσεν. 'Ο Θεός δι' αυτήν ήτο τό 'Όν έκεινο, τό 'Όποιον ήδύνατο τά άδύνατα, έμείνω, πλησίον του 'Όποιου αρχίζει ή έλπίς, όταν σβασθώσιν όλαί οι έλπίδες των ανθρώπων. Τό βλέμμα της, τό βλέμμα έμείνω τό πλήρες πίστεως, τό όποιον τόσον ζωηρά με είχε συγκινήσει, προσεβλήνατο εις τό μέτωπον του παιδιού της, ως άναμένον νά έλθη ή ψυχή, την όποιαν έπεκαλείτο δια των προσευχών της.

Δέν είμπορώ νά σας διαζωγραφίσω την γενναίαν ύπομονήν της μητρός έκεινης, ή όποία όμίλει προς τό παιδί της, όπερ την ήκουε, χωρίς νά την έννοῆ. Δέν δύναμαι νά σας περιγράψω τους θησαυρούς της αγάπης, των σκέψεων, των εύστορόφων διηγημάτων, τά όποια άπηύθυνε προς τό άπρόθυμον έμείνω πνεύμα του παιδιού της, που έπαναλάμβανεν, ως ήχώ άπαθής, τός τελευταίος μόνον λέξεις της μητρός του. Αυτή τοῦ έξήγει τόν ούρανόν, τόν Θεόν, τους άγγέλους, έπαξήτει νά τό κάμη νά προσευχηθῆ, τοῦ έσταύρωσε τά χέρια, αλλά δέν είμπορούσε νά τό κάμη νά ύψώση τά μάτια προς τόν ούρανόν.

Έδοκίμασε, με κάθε τρόπον δυνατόν, νά τό διδάξη τά πρώτα παιδικά μαθήματα. Έδιόβαζεν εις τό μικρό της, τοῦ όμίλει, άπτησχόλει τά βλέμματά του δι' εικόνας.

Μίαν ήμέραν, καταβάλλουσα φοβεράν προσπάθειαν, διηγήθη εις τόν Γουλιέλμον τόν θάνατον του πατρός του. Η λαίτη έκεινή γυνή ήλπιζε νά άκούση ένα λυγμόν, νά ίδῃ έν δάκρυ εις τοῦ παιδιού της τά μάτια. Τό πρωϊ έκεινο τό παιδί της άκοιμήθη, ένῶ ή μητέρα του τῶ όμίλει άκόμη. 'Όγκως, άχύθησαν δάκρυα, αλλά τά δάκρυα έκεινα έπήγασαν μόνον από τά μάτια της Εύας Μερεδιθ.

(άκολουθεί)

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΕΝΘΣ ΠΡΩΤΟΝΟΥ

Ήνω μικρό σάν έχασε την μητρικήν άγκάλην και λίγα χρόνια ύστερα, μιá πικραμένη μέρα, τοῦ πει ό μπαμπάς:— Παιδί μου, σου φέρνω μιá μητέρα. Έχασε τότε και τους δυό, σάν τοῦ φερε την άλλην!

Κρατεί άπ' τό χέρι γλαστό και κάσι στην εκκλησία καθάριο, λευκοστόλιστο, κάθε παιδί μαννούλα, και μιá γιαγιά τοῦ ορφανού τό χέρι με τρεμούλα σίρνει, με δάκρυο κρηφό και με άπελπισία.

Μέρα και νύχτα πάλαιψε την θεωριμένη Μοίρα, για τοῦ παιδιού της τό παιδί τά στήθη της προβάλλει' ή μαύρη ή Μοίρα, ή άπονη, στα στήθη την προσβάλλει και κλει τά μάτια της στεργής, τά μάτια της τά στείρα.

... Τά χρόνια πέρασαν άργά. Η πρώτη τείχη ή άσπερη τοῦ θυμῆς πώς πέρασε τόν πλειότερο άγώνα. Για τοῦτο ήλθε στη ζωή; σταγόνα προς σταγόνα κάθε φαρμάκι της νά πιῆ, νά οβύση με τό δάκρυ;

Κ. ΛΕΩΝΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

30

(συνέχεια από σελ. 270)

Επικολούθησαν μερικά ακόμη λεπτά, λεπτά...

Φαίνεται, ότι έμεινε ικανοποιημένος από την...

Έρριψεν εν βλέμμα ακόμη εις το σύνολον του...

Η τύχη τον έφερε να συναντηθῆ με τον φίλον...

— Τί γίνεσαι; του είπεν, όχι με τον πόθον...

— Καλά έσύ πώς τα κατάφερες;

— Υποθέτω θαυμάσια! ηκολούθησα τας συμ...

— Έτσι αϊ! ώστε η επιτυχία είναι εξησφαλι...

Και οι δύο αυτοί νέοι, οι οποίοι είχαν ένα σω...

10.— Η προσευχή.

Έπέστρεψεν η Δώρα από τον περίπατον, πού...

Άλλ' ούτε η γλυκύτης της φύσεως, ούτε τα...

Ήτο είπερ ποτέ σκυθρωπή. Είς την μελαγχολ...

Όταν η ψυχή καταληφθῆ από την βαρυσυμ...

Όταν η ψυχή καταληφθῆ από την βαρυσυμ...

Έφθασαν έσχάτως:

Άπόσταγμα φυτών δυναμωτικών και χαμαιμήλου...

εις το ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΡΑΙΣΤΗΤΟΣ

Μεγάλη έδρος, έρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

δεν θέλει καν να σφραγίστα. Επιδιώκει την μό...

Την μόνωσιν εκείνην επέδωκε και η Δώρα, άλλ'...

Η νύξ!

Την έχουν κατηγορήσει πάρα πολύ την νύκτα...

Το κακούργημα θα γίνετο και την ημέραν, αν...

Δέν είναι λοιπόν μόνη μήτηρ του εγκλήματος η...

Η ημέρα είναι σκληρά. Χρησιμοποιεί τας ώρας...

Αι σκηναι την ημέραν διαδέχονται η μια την...

Η νύξ όμως ρίπτει τον πεπλον της μεγάλης...

Την νύκτα ανέμενε η Δώρα. Έφαγε με τα...

Έπειτα παρέδωκε τα παιδιά εις τας φροντίδας...

Άνέδη εις το δεύτερον πάτωμα και ήμθηκεν...

Έκλεισε την θύραν και έρρίφθη επάνω εις έν...

Είς την στάσιν αυτήν έμεινε επ' άρκετόν.

(άκολουθεί)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΟΜΨΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Georges - Antoine
Γ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ Α. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ
Μεγάλη Όδός Μπέγιογλου, 264,
άδιέξοδος Άζναβούρ, 18-19,
(άριθμ. τηλεφώνου 367)
έφθασαν, όπως πάντοτε, εκ των ευρωπαϊκων...

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΝΗΣΤΗΣ

Έλήφθη η έπομένη έπιστολή, σχετικώς με το...

Δεσποινίς Ιάνθη,

Η έρώτησις του κ. Α. Γ. Γιασημακοπούλου...

— Τίποτε το άλματικόν — γράψτε — τίποτε το...

Πολύ ώραία! Άλλά πώς πρέπει να τον προσ...

Σας θερμοπαρακαλώ, διαφωτίσατέ με. Θέλω να...

Η σιγή μου εις τας έπιστολάς του μνηστήρος...

— Πώς να προσφωνήσω τον μνηστήρά μου, τον...

Αυτή είναι η έρώτησις. Δεχθῆτε, παρακαλώ, τας...

Μία ήρραβωνισμένη άναγνώστριά σας.

Άν και νομίζω, ότι το ζήτημα τουτο έτέθη ήδη...

Όμολογεί αυτή, ότι έμνηστεύθη χωρίς έρωτα...

— ψεύδος μνηστεις — το όποιον θα επακολουθή...

Άν εκ του γεγενότος αυτού διαλυθῆ ο άρραβών...

ας βεβαιωθῆ, ότι τοτο είναι ευτόχημα, αφού...

κατόπιν θλιβερών σκηνών... εις γάμος.

ΙΑΝΘΗ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ γραφομηχανή occasion δι' ένοίκιον ή δι' αγοράν. 42

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν άπαρτμάν έν κεντρική όδω του Πέραν, οθίνος έκαστον διαμέρισμα ν' άποτελήται τουλάχιστον από 6 δωμάτια, αξίας 7-8 χιλ. λιρών. 44

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν οικία έν κεντρική όδω του Πέραν, αξίας 800 λιρών. 45

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν είς άπαρτμάν, είτε οικία. αξίας 1300 λιρών. 47

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς αγοράν άπαρτμάν 2000 λιρών. 46

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προσοδοφόρον κτήμα έν κεντρική θέσει, αξίας από 20-40 χιλιάδων λιρών. 25

ΔΑΝΕΙΑ επί ύποθήκη κτημάτων. 50

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ κλειδοκύμβαλα έν καλή καταστάσει είς τιμάς συγκαταβατικής. 31

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον έκ 2000 πήχεων είς ώραιάν τοποθεσίαν του Σισλή. 49

ΠΩΛΕΙΤΑΙ έν Άγιω Στεφάνω οικία, περιέχουσα 6 δωμάτια μετά λουτρού και κήπου. 38

ΠΩΛΕΙΤΑΙ decauville 1200 μέτρων μετά των έξαετημάτων του. 39

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον έκ 1000 πήχεων έν κεντρική όδω του Άγιου Στεφάνου. 4

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙ θέσιν νέος, γνωρίζων την γαλλικήν και δακτυλογραφίαν. 41

ΖΗΤΕΙ θέσιν παρ' οίκογενείας δεσποινίς όμογενής, έχουσα άρκετήν πείραν κοπτικής και ραπτικής, άναλαμβάνουσα και την διεύθυνσιν της οικίας. 48

ΖΗΤΕΙ θέσιν είς κατάστημα ή ιδιαιτέρας παραδόσεις δεσποινίς, γνωρίζουσα Έλληνικά, Γαλλικά, δακτυλογραφίαν και διπλογραφίαν. 43

ΖΗΤΕΙ θέσιν είς έμπορικόν κατάστημα ή γραφείον δεσποινίς, τελειόφοιτος του Ζαπκείου, γνωρίζουσα την Γαλλικήν και διπλογραφίαν. 37

ΖΗΤΕΙ θέσιν δεσποινίς, κάτοχος της Γερμανικής, Γαλλικής και στενοδακτυλογραφίας, είς έμπορικόν οίκον ή κατάστημα. 27

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ διπλογραφίας παρ' έμπειροτάτου διπλογράφου. Ίσολογισμοί, έξέλεγεσις πολυπλόκων λογαριασμών. 51

ΜΑΘΗΜΑΤΑ βιολίου και μανδολίνου διά νέας όλωσ και άποτελεσματικής μεθόδου. 29

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικής, Γαλλικής και Έλληνικής γλώσσης είς τιμάς συγκαταβατικής. 13

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΡΙΑ δεδοκιμασμένη ζητεί παραδόσεις κατ' οίκον. 12

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μέγα δωμάτιον προς φύλαξιν επίπλων ή δι' άποθήκην έν κεντρικωτάτη όδω του Πέραν (α' πάτωμα) και είς μετρίαν τιμήν. 40

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ έν Χάλκη οικία έξ 8 δωματίων, καλώς έπιπλωμένων, μετά κήπου και κηπουρού, έν γραφική τοποθεσία της έρατεινής νήσου, παρ' την παραλίαν. 32

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ άπαρτμάν έξ 7 δωματίων, έπιπλωμένον πλουσιώτατα, ηλεκτροφότον, μέ κλειδοκύμβαλον και λουτρόνα, έν κεντρική όδω του Πέραν. 26

ΖΗΤΕΙΤΑΙ άπαρτμάν μικρόν έκ 2-3 δωματίων έν κεντρική όδω του Πέραν. 24

ΑΛΕΚΟΣ ΗΛΙΑ ΒΟΡΙΔΗΣ

Σήμερον έν τω Ιερω ναω του άγιου Έλευθερίου έν Ταταούλοις τελείται τό τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ύπερ άναπαύσεως της ψυχής του Άλέκου Ηλία Βορίδου.

Γύρω εις τον ναόν τάφον του άληθινοκήτου αυτού ίσχυε θό συγκεντρωθόσι πάντες, όσοι τον έγνωρίσαν και εξέτιμησαν την άγαθήν καρδίαν και τα πολλά ήθικά προτερήματά του, τό όποια του προσιώνίζον έν μέλλον εύρύ και πλήρη εύδοκίμωσιν. Άλλά νόσος ύπουλος έξήλευσε όλα τό ώραια αυτά όνειρα και έμάρανε προώρως ένα τόσο σφριγηλόν όργανισμόν, διά τά τον ρίψη έξηντλημένον εις τον τάφον, τον όποιον ποτίζουσι τώρα τά δάκρυα φιλοστόργου μητρος και προσφιλών οικείων.

Προς τους πενθεύοντας την άπόλαιάν του άπευθόμενοι τό θεσμά μας συλλυπητήρια, εύχόμενοι εις την μνήμην του μεταστάντες την αιωνιότητα.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Κονδυλοφόρος.— Η πηγή της σκέψεως (παλλάκις δηλητηριώδης).

Γεωργός.— Άνθρωπος, που ιδρώνει πολύ, διά τά κάμη τον υδόν του κύριον, ό όποιος τά κοκκινίζει έπειτα διά την καταγωγήν του.

Θρόνος.— Έδρα, ή ύποία εύκόλως ανατρέπεται.

Προσοχή.— Σύστασις των όδηγών των τραμ και των άμαξηλατών, όταν πλέον εύρισκόμεθα... ύπό τους τροχούς.

Εύνοια.— Ναός παμμέγιστος, του όποιου αι θύραι είναι τόσο μικράι, ώστε πρέπει τά κύψωμεν, διά τά εισέλθωμεν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός περι την χειρομαντιαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκαστην εις την κατοικίαν τον : Μπίγγουλου, Μπουγιούκ Παρμάκ Καπού, όδός Δζαμιζή, αρ. 7. Ο έπιστήμων ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμεως κατορθώνει τά εξακριβώση τά παρόντα, τά προύδη τά μέλλοντα και τά μεταβάλη την τύχην των συμβουλευόμενων αυτών. Η χειρομαντία, ή άρχαιότατη των έπιστημών, επικυροείται από την ροήν των αίωνων. Προς διαπίστωσιν της ικανότητος του ότι άνω χειρομάντεω, άποταθήτε άπαξ προς αυτόν.

Τά καλλίτερα κρασιά, τά εύγευστότερα ρακιά ως και τό περιώνυμον ήδύποτον :

«Τριαντάφυλλον του Βοσπόρου» εις τάς άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

έν Γαλατι, Θεσσαλονίκη, 86-90, Τηλέφ 1105.

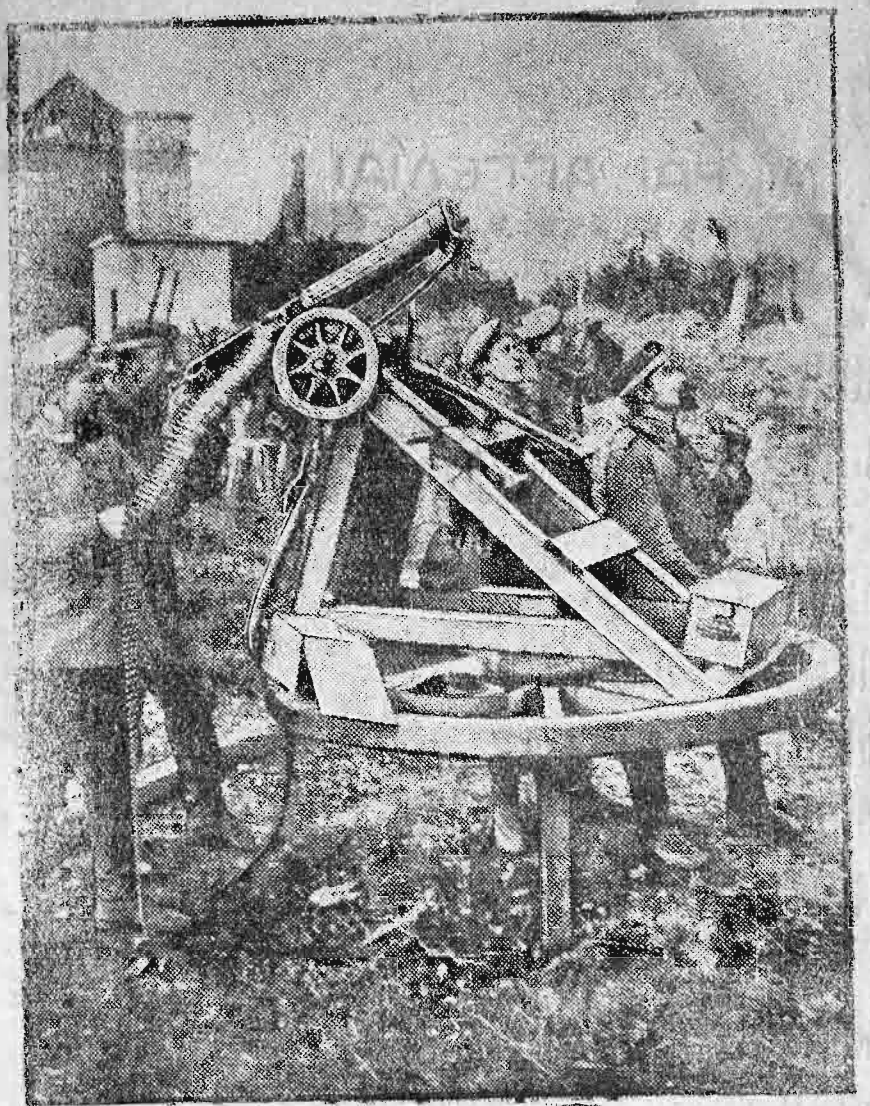
ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Εκδήλωσις εύγνωμοσύνης.— Έγκαίρως άνηγγέλθη εις τά Πατριαρχεία ό θάνατος του μητροπολίτου Σεργίου κυρού Αποστόλου, διατελέσαντός άλλοτε καθηγητού και διευθυντού έν τή ένταύθα Θεολογική Σχολή. Οι μαθηταί του άλήστου μήμης μητροπολίτου τούτου, τιμώντες τάς πολλάς του άνδρός άρετάς, την άγαθότητά του, την εύρυμάθειαν και την περι την θεολογίαν δεινότητα, έσχημάτισαν έπιτροπήν έκ των σεβασμ. μητροπολιτών Αίνου κ. Ίσακαίμ, Καλλιουπόλεως κ. Κωνσταντίου, Σελευκίας κ. Γερμανού και του άρχιγραμματέως της Ί. Συνόδου κ. Διονυσίου, ήτις τά φροντίση την τάλεσιν μνημοσύνου, την κατασκευήν έλιστογραφίας και την έκδοσιν ιδιαιτέρου φυλλαδίου, περιλαμβάνοντος την δράσιν του άοιδίμου μητροπολίτου. Η τιμή, ή προσγινομένη εις τον άποθανόντα τούτον Ιεράρχην, είναι και εύγενής και δικαία, διότι ούτος διατέλεσε ού μόνον σφοδρό διάσκαλος, αλλά και άγαθός πατήρ των μαθητών του, τους όποιους παρηκολούθει έντός και έξτός της σχολής και προς αύς έπέσπευε πλήρη έμπιστοσύνην.

Συσσίτιον «Ενώσεως και Προόδου». — Εύεργατικώτατον, καθ' όλην την σημασίαν, πρέπει τά θεωρηθή τό κατά την παρελθούσαν Κυριακήν έν Γενή σύγγ της Εθαγγελιστρίας έγκαίνισθέν λαϊκόν Συσσίτιον της «Ενώσεως και Προόδου». Είς την συνουσίαν εκείνην είχαν συγκεντρωθή πλείστοι άπορόκατοι πρόσφυγες, έπαυξήσαντες σημαντικώτατα τον πτωχότατον πληθυσμόν της όμογενούς ταύτης κοινότητος. Τά έγκαίνια έλαβον όψιν πανηγυρικήν, προσελθόντων εις αυτά πολλών έκ των έγκρίτων μελών του Κομιτάτου, του θεοφ. χωρεπισκόπου Ταταούλων άγ. Όλύμπου μετά των κοινωικών άρχών και των προσδραίων των ταταυλιών σωματείων, του βουλευτού κ. Βασ. Όρφανίδου μετά της οίκογενείας του και άλλων έξ άμφοτέρων των φύλων. Προηγήθη δέσμη ύπό Ιμάμη και μετ' αυτήν λίαν σημαντική προσφώνησις ύπό του έκ των μελών του Κομιτάτου Μουχτάρ βέη, άλλοτε προσβεβυτού έν Αθήναις. Εύθύς μετά ταύτα ηρχισεν ή διανομή άριστα και άφθόνως παρεσκευασμένου φαγητού, μετά ψωμίου, αντί γροσίου. Η διανομή έγινε έν πλήρει τάξει, ύπό της επίβλεψιν του δραστηρίου έρχιαστυνόμου Ταταούλων Μεχμέτ Άλή βέη. Τό εις τους έπισήμους ξένους μετά ταύτα παρατεθέν γεύμα προσεφέρθη ύπό του μουχτάρη της Εθαγγελιστρίας κ. Θεοφ. Αναστασιάδου, λίαν άγαπητού καθ' όλην την κοινότητα. Τό ίδρυμα του Συσσιτίου εκπροσωπεί όλας τάς τελειότητας, έπαρκεί δε διά 3 χιλ. μερίδας ήμερησίως. Η καθημερινή λειτουργία του θα έπιβλέπεται ύπό έπιτροπής, της όποιας πρόεδρος είναι ό κ. Εύστορ. Σαπουντζάκης. Καί άλλα συσσίτια, ως έγνωσθη, θα ίδρυθούν εις άλλα έπίκαιρα των Ταταούλων κέντρα. Δέν ύπάρχει ώραιότερα σκέψις, διά την όποιαν ό εύεργετούμενος πτωχόκοσμος θα εύλογή τό φιάνθρωπον έργον των ιδρυτών των θαυμασίων τούτων φιλοπτώχων Ιδρυμάτων.

Άρραβώνες.— Έν στενωτάτω οίκογενειακω κύκλω έτελέσθησαν την Κυριακήν έν τω έν Ποτηρξ άβρσμαίω οίκω του κ. Ρωσοπούλου οι άρραβώνες της χαριτωμένης δεσποινίδος Θαλαίια Ρωσοπούλου μετά του έξ Έξαστέρου της Σηλυβρίας γωστού έν τή άγορξ Πόλεως και φερέλπιδος νέου κ. Αθανασίου Μανδρινίδου. Τά μνηστρα άνήλλαξεν ό προϊστάμενος αίδωσ. Αντώνιος Κατσαμανάκης, ό δε παριστάμενος σεβ. μητροπολίτης Μεσημβρίας έξεφώνησε κατάλληλον προσφώνησιν, έπευχηθείς τοίς μνηστραίοι τά βέλτιστα, προς ούς και ήμεεις άπευθύνουμεν τά ιδιαιτέρας συγκαρητήριά μας, εύχόμενοι ταχέαν την στέψην.—Α. Α.

Αμφιθέατρον.— Γίγαντομαχία πραγματικώς δύνανται τά όνομασθή ή πάλη μεταξύ του παγκοσμίου φήμης Αμερικανού άστυνομικού Ζός Δέεπε και της περιφήμου ώραιας άπαχίσης Μύα Μάη, ήτις έκτυλίσσεται εις τό ώραιότατον άστυνομικόν δράμα : «Η λεπτοτέρα περίπτωσις», τό όποιον θα προβάλλεται μέχρι της Κυριακής. Άγών τεραστίας διεξάγεται μεταξύ των δύο άντιπάλων, σκηναί δέ τρομακτικά, έπεισόδια άφάνταστα, άθλοι άπαχικοί άσνήθεις και κατορθώματα άστυνομικά διατρέχουν άπ' άκρου εις άκρον τό συγκινητικώτατον και μεγάλου ένδιαφέροντος άστυνομικόν αυτό έργον, τό όποιον θάλαγει και γοητεύει τους θαμδνάς του κομπού Αμφιθέατρον.

Ἀπὸ τὰ ἐν Ἀμερικῇ γεγονότα.

Ὁ γεροῦσιαστὴς Στόν μετ' ἄλλων γεροῦσιαστῶν μεταβαίνοντες εἰς τὸν πρόεδρον Βίλσον, διὰ νὰ ἀνακοινώσουν τὴν περὶ διακοπῆς τῶν μετὰ τῆς Γερμανίας σχέσεων ἀπόφασιν τῆς Γερουσίας.

Γερμανικὸν πυροβολικὸν κατὰ τῶν ἀεροπλάνων.

ΕΥΘΥΜΑ

Στὸ χωριό.

Ἡ Μαριώγκα. — Καλέ, κοκκίνα Λέγκω, ἐπλυνα τὸ φορματάκι τοῦ παιδιοῦ μου καὶ τώρα στένεψε καὶ δὲν τοῦ γίνεται.

Ἡ κοκκίνα Λέγκω. — Μά, εὐλογημένη, τὸ πρᾶμα διορθώνεται· πλύνε καὶ τὸ παιδί.

Πρὸ παντὸς ἡ οἰκονομία.

Ἡ σύζυγος. — Αἰτιός, ποῦφερε τὸ μπουκέτο, φίλησε τὴν ὑπερήτρια σιτὴν πόρτα.

Ὁ σύζυγος. — Τότε νὰ μὴ τὸν δάσουμε πουρμπουάρ.

Τὶ ὠμολόγησε.

Διδάσκαλος. — Τί ἀκαταστασία εἶναι αὕτη; Τίνας ἀχρείου εἶναι ἡ μπένια, καὶ εἶναι ἐπάνω στὰ γυαλιά μου;

Μαθητής. — Δικὴ σας, κύριε!

ΓΝΗΣΙΟΝ

ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΟΝ

εἰς τὸ φαρμακεῖον

Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ

ἐν Γαλατῇ, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ, ἀρ. 85.

Τὸ ἐλάττωμα τοῦ σπιτιοῦ.

— Πάλι μετοικισίαις ἔχουμε, βρε Γιάννη;
— Τί νὰ κάνω, βρε ἀδελφός; σπιτί εἶναι αὐτό;
— Τί ἔχει;
— Τί ἔχει; Πρῶτο εἶναι μικρό, δεύτερον εἶναι στὸ τρίτο πάτωμα καί, τὸ σπουδαιότερο, ἔχεις ἐκεῖνο τὸν νοικοκύρη, ποῦ σοῦ γυρεύει κάθε μῆνα τὸ ἐνοίκιο.

Οἱ παλμοὶ τῆς.

Ἡ σύζυγος. — Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, μὲ λὲς «καρδιά μου» καὶ ἐν τούτοις μὲ κτυπᾷς.

Ὁ σύζυγος. — Μά, καλὴ μου, μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καρδιά χωρὶς κτυπήματα;

Πῶς ἐπληρώθη.

— Ἡ κόρη σας, κυρία μου, ἔχει ἓνα ποδαράκι κινέζικο.
Καὶ ἡ ἐπαρχιώτισσα, κοκκινίζουσα ἀπὸ θυμόν:
— Ἐσὺ εἶσαι Κινέζος... ἀχρεῖτε.

Δικαιωμά του.

— Τώρα, ποῦ ἀθωώθηκα, κύρ ἀνακριτή, μπορῶ νὰ τὸ φορῶ;
— Ποιό, παιδί μου;
— Τ' ὠρολόγι, ποῦ ἐκλεψα.

Δάθος τὸ κατάλαβε.

Ἐκεῖνος. — Ἐβαλες γνῶσι νὰ καθήσης μέσα;
Ἐκεῖνη. — Ὅχι, ἔβαλα ποῦδρα, γιὰ νὰ ἔβγω ἔξω.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ

ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀμπιτζάν, 14-15,

ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχοῦσας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρεωγράφων, ἐξαργυρώνει τοκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγχει ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν.

Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ

καὶ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ

Διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς τῶν Παρισίων

καὶ τετιμημένου διὰ χρυσοῦ μεταλλίου.

Πέραν, ὁδὸς Ἀδᾶ, ἀπαρατεμὴν Βιτάλη, 3, (παραπλεύρως τοῦ καταστήματος Στεῖν).

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν

ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασή, ἀριθμ. 52

Ἔνδοξοι Ἀριστοβοῦλοι, Ἀντιστασίβου καὶ Σαρ.